

stačí uvést toto: Pro výklad pojmu »přechovávání« podle § 24 odst. 1 zák. čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, je rozhodné ustanovení 2. odstavce § 3 téhož zákona, jež praví: »Přechováváním jest rozuměti všechny případy, kdy osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radio-telegrafní nebo radiotelefonní.« Z tohoto ustanovení zákona plyne, že nezáleží na tom, zda takové zařízení patří tomu, kdo je u sebe má, či zda je vlastnictvím jiného, na příklad toho, kdo zařízení přechovávati půjčil, a že nezáleží ani na tom, zda má osoba, jež má takové zařízení u sebe, zařízení to u sebe jen na zkoušku, a zda užívá skutečně tohoto zařízení či nikoli. Nesejde na podnětu, z něhož došlo ke skutkovému stavu odpovídajícímu pojmu »míti u sebe«, a tím i pojmu »přechovávání«, ani na účelu tohoto skutkového stavu. Obžalovaného neomlouvá ani, že aparát »byl vlastníkem T-ou řádně přihlášen a zdaněn u poštovního úřadu«, neboť povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení jest ryze osobní (§ 1 odst. 2 citovaného zákona). Rozsudek soudu první stolice je tedy stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Proto bylo zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek zrušiti, aniž bylo třeba obírat se i důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. Obžalovaný připustil a i rozsudek zjišťuje, že obžalovaný přechovával, t. j. měl u sebe radiotelefonní zařízení, ač mu úřední povolení k tomu uděleno nebylo; nebylo proto překážky, by nebylo rozhodnuto ve věci samé podle § 288 čís. 3 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 4064.

Skutkovou podstatu podle § 24 zák. čís. 9/1923 naplňuje ve směru subjektivním jakékoli zaviněné jednání proti zákazu zákona.

Nevěděl-li pachatel (§ 24 zák. čís. 9/1923), že si jest opatřiti koncesi na přechovávání radiotelefonního zařízení předem a v každém případě, kde jde o nového držitele, a nevěděl-li, že koncese pro týž aparát je ryze osobní a nepřevoditelná, jde o neznalost trestního zákona (§ 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 6. února 1931, Zm I 490/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 21. ledna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona čís. 9 z roku 1924 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným, že od dubna 1929 do 14. května 1929 po dobu asi 5 týdnů v M. bez povolení přechovával radiotelefonní zařízení, čímž se dopustil přečinu podle § 24 odst. 1 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost, jež napadá zprošťující výrok z důvodu zmatečnosti čís. 5, 9 a), b) § 281 tr. ř., jest oprávněna s hlediska zmatku

čís. 9 b), po případě i 9 a) § 281 tr. ř. Nevěděl-li obžalovaný, jak soud zjišťuje, že si jest opatřiti koncesi na přechovávání radiotelefonního zařízení předem v každém případě, kde jde o nového držitele, a nevěděl-li, že koncese pro týž aparát je ryze osobní a nepřevoditelná, ač to stanoví zákon čís. 9/1924 výslovně v § 1 odst. 1 a 2, jde o neznalost trestního zákona, která podle § 233 tr. zák. neomlouvá; jdeť v podstatě o neznalost toho, že podle zákona jest potřebí zvláštní povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení, nemá-li býti přechovávání trestné podle § 24 cit. zák., a že nestačí převod dosavadní koncese. Pokud tedy zprošťující rozsudek vychází z mylného právního předpokladu, že jde o omyl skutkový, jest stížen zmatečností podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. Obžalovaného však neomlouvá ani to, že si neopatřil povolení pro značnou vzdálenost poštovního úřadu od svého bydliště a pro nedostatek volného času; rozhodné jest a stačí ke skutkové podstatě přečinu podle § 24 odst. 1, že přechovával radiotelefonní zařízení dříve, než si opatřil potřebné úřední povolení, a že tím jednal proti zákazu zákona; skutkovou podstatu § 24 naplňuje ve směru subjektivním jakékoli zaviněné jednání proti zákazu zákona (§ 238 tr. zák.), a zaviněné jednání jest v souzeném případě zjištěno již v tom, že obžalovaný vzal radiový aparát k sobě a přechovával jej od dubna do května 1929, aniž se postaral o potřebné úřední povolení; při tom netřeba ani zkoumati, zda spočívá zavinění obžalovaného i v tom, že, ač měl v ruce koncesi Barbory T-ové, jež obsahuje i poučení o zákonitých ustanoveních, nanejvýš, že koncese je nepřevoditelná, ji nečetl a ani jinak se nestaral o ustanovení zákona čís. 9/1924; stačí prostě, že si nevymohl včas úřední povolení, jak zákon nařizuje. Pokud rozsudek požaduje ke skutkové podstatě přečinu vědomé jednání proti zákazu zákona v tom smyslu, že si obžalovaný musí býti vědom nedovolenosti a trestnosti přechovávání, jest tento názor neudržitelný vzhledem k ustanovení §§ 3 a 233 tr. zák., jak bylo vyloženo. Pachatel přečinu podle § 24 cit. zák. musí si býti však vědom, že radiotelefonní zařízení u sebe má; že obžalovaný toto vědomí neměl, sám netvrdil. Poněvadž rozsudek obsahuje zjištění všech skutečností, rozhodných pro otázku viny, nebylo překážky, by nebylo rozhodnuto ve věci samé podle § 288 čís. 3 tr. ř.

Čís. 4065.

I výdej nápoje obsahujícího alkohol osobě předem si jej objednavší a zaplativší jest po případě »prodejem« ve smyslu § 32 zák. čís. 123/1920 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. února 1931, Zm I 452/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. dubna 1930, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle § 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 15. října 1925, čís. 205 sb. z. a n.